

— Ponovi, Benjamin.

— Zdaj pa natočim najprej tebi, ki imaš tihe in žalostne roke. Zdaj tebi, ki imaš lica kakor lepe breskve sad. Zdaj še tebi, ki imaš lase kakor črni gozd. Na zdravje!

Vsi trčijo.

— Ponovi, Benjamin!

— Zdaj pa točim v slavo veselju, ki je oddih vsega človeštva. Naj nas radost prešine, naj zaspijo bolečine, fantje, fantje in dekleta, — cvetje, cvetje, mlada leta. Eks!

Vsi izpijejo.

— Zappleši, Kamila, oh!

Kamila uboga svojo sosedo, gre na sredo med mizo in sode, dvigne ob obeh straneh svoja krila do kolena, nalahko prične peti in premikati svoje male in krasne noge. Poje strastneje, pleše hitreje, z desno roko seže za glavo, ki jo vrže v tilnik, in golči toplo in vročo pesem svoje domovine.

— Heja, heja!

Vedno hitrejša so njena mala stopala, oko jim še komaj sledi. In ta njen hejaheja poje brumno vsa družba, zibajoč v iztegnjenih rokah polne in visoke čaše. (Dalje prihodnjič.)

ALOJZIJ GRADNIK:

V TEMI . . .

V temi sem te našla še otroka:
luč si iskal sred sramotnih hiš,
nisi vedel, da ti sam goriš,
če prižiga te ljubeča roka.

V temi tudi jaz sem bila slepa.
Šele zdaj pri tebi, ko v noči
moje bedne tvoja luč gori,
šele zdaj spoznavam, da sem lepa.

